

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

CRISTOS A ÎNVIAT!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXV Nr. 3-4 (320-321) martie - aprilie 2021

„De la intrarea în Ierusalim la Înviere”

„Și suindu-se Isus în Ierusalim, i-a luat pe cei doisprezece ucenici deosebi pe cale și le-a zis: <Iată ne suim în Ierusalim, și Fiul Omului va fi dat arhiereilor și cărturarilor, și-l vor judeca la moarte, și-l vor da păgânilor să-l batjocorească; și a treia zi va învia >” (Mt 20,14).

În *Prefața* operei *Isus din Nazaret* a lui Joseph Ratzinger - Benedict al XVI-lea, Card. Gianfranco Ravasi observă că în romanul său despre Cristos, scriitorul Nikos Kazantzakis (1882-1957), bazat pe Evanghelia lui Ioan, descriind Calvarul, amintește momentul sfârșitului pe cruce: „Isus înalță un strigăt de biruință: *Totul s-a împlinit! Dar a fost ca și cum ar fi spus: Totul începe!*”

Pentru a deveni fiii Împărăției, Biserica cheamă pe oameni la convertire, credință și la urmarea lui Cristos, știind că Împărăția lui Cristos începe pe pământ, începe în sufletele celor care trăiesc în har și în comuniune cu Cristos.

Postul Mare ne oferă parcurgerea unui drum spre Cristos, având ca scop perfecționarea trăirii creștine (postul nu este un simplu regim alimentar) pentru a ajunge la Învierea lui Cristos care a „schimbat lumea și situația omului”. Lumina Învierii a dat forță Apostolilor să propovăduiască și să zidească o comunitate universală care a crescut prin veacuri, comunitate care este Biserica noastră din care noi facem parte.

Mesajul Papei Francisc pentru Postul Mare 2021 ne vine în ajutor, ne luminează trăirea acestui timp, al celor de rit latin începând cu *Miercurea Cenușii*, 17 februarie, al greco-catolicilor, la 15 martie, în parcurgerea unui drum care ne conduce la Sărbătoarea Învierii Domnului. În acest timp de convertire suntem chemați „să reînnoim credința noastră, să luăm <apa vie >a speranței și să primim cu inimă deschisă iubirea lui Dumnezeu, care ne transformă în frați și surori întru Cristos”.

Credința ne cheamă „să primim Adevărul și să-l mărturisim înaintea lui Dumnezeu și înaintea tuturor fraților și surorilor”;

Speranța ne îndeamnă să mergem mai departe pe drumul nostru crezând în îndurarea lui Dumnezeu;

Caritatea este darul care dă sens vieții în raport cu semenii noștri și ne îndeamnă la gesturi de atenție și iubire, cu atât mai mult astăzi, când mulți dintre semenii noștri sunt răniți de răul pandemiei.

„Totul s-a împlinit! Dar a fost ca și când ar fi spus: Totul începe!”

Trăirea credinței, bucuria din suflet la Sărbătoarea Învierii Domnului și la toate Sărbătorile, bucuria de a fi creștini, de a avea Biserică, bucuria fiecărei zile din viață, toate le-am primit prin jertfa de pe Cruce, atunci când „Totul a început”. Acel „început” poate fi regăsit și în cele mai mici fapte ale noastre, prin care suntem recunoscuți creștini!

„Cristos a Înviat!” Tuturor, indiferent de data la care sărbătoriți Sfintele Paști.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

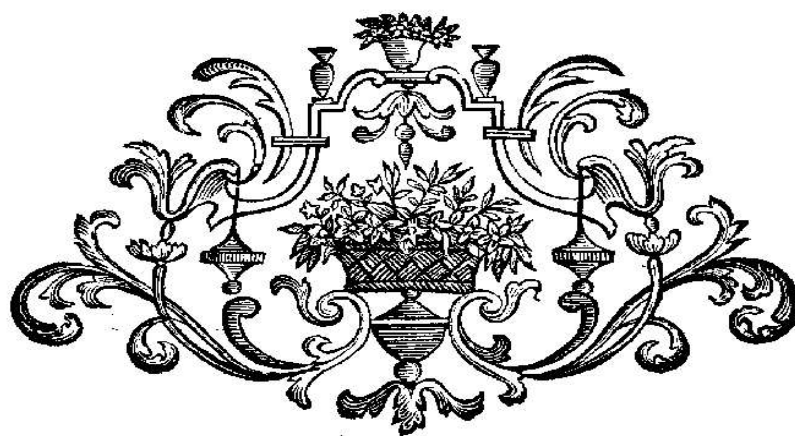
Este multă experiență despre nevoia rugăciunii. Omului îi sunt necesare atâtea lucruri și pentru suflet, și pentru trup, încât trebuie să se îndrepte cât mai des către Dumnezeu pentru a-I cere ajutor. Papa Celestin vorbind despre însemnătatea rugăciunii, se întreba: „Oare este un timp în care să n-avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu?” De aceea, în tot felul de împrejurări, să ne îndreptăm către El, căci ar fi o mândrie foarte mare ca omul să îndrăznească să creadă că poate face ceva prin el însuși.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Icoana Sfintei Familii.....	9
”De la intrarea în Ierusalim la Înviere”	4	Pagini bilingve.....	10
Paștele, între tradiții laice și practici religioase.....	5	Îndurarea Divină.....	13
		Cu pioasă rugăciune spre Lumina Învierii.....	17

Nu putem ajunge oare la Dumnezeu prin simțurile noastre?

„Eu sunt Adevărul; Viața, care v-a înviat sunt Eu, Eu sunt Învierea, Eu sunt judecătorul. Dacă nu mă iubiți, viața voastră este ratată în timp și veșnicie. Dacă Mă iubiți, veți fi judecați cu această iubire”.

Centrul fiind persoana Sa, rămâne să fie răpus. A fost răstignit pe cruce sub Ponțiu Pilat, sub Ana și Caiafa, pentru motivul că s-a declarat Fiul lui Dumnezeu. Tribunalului, Pilat a declarat civil: „Nu găsesc nici o vină în acest Om, luați-L și judecați-L”. Și a fost supus la supremul sacrificiu care se putea aplica unuia ce nu era roman: răstignirea pe lemnul crucii.

Și El, somat să spună: „El e Fiul lui Dumnezeu?”, a răspuns: „Da” și a acceptat moartea pe cruce, moartea care se spune că a fost a unui Dumnezeu, nu a unui om.

A primit această moarte, dar cu această moarte n-a murit nici El și n-au murit nici înflorații lui ucenici.

Învățătorul a înviat în noaptea dintre sâmbătă și duminică. A înviat, mormântul era gol! Au venit femeile: - „Am văzut pe Domnul!”

Femeile nu văd, ele visează. Închipuiți-vă pescarii aceia, cărora le trebuiau realități palpabile, să le poată simți și pipăi. Niciodată Sf. Petru n-a dat vreun argument referitor la femei. „L-au văzut bărbații”. Dar știm că Isus Christos a făcut din acele femei apostolii Învierii Sale. Și la urma

urmei, tot ele au dat vestea Învierii acestor apostoli. Ba, mai mult, s-a găsit unul care a spus: „Nu se poate să învie, îmi trebuie dovadă”. Ei bine, i s-a dat lui suprema dovadă, să atingă pe Christos, și a crezut.

Dar minunea aceasta nu rămâne o speculație: au înviat și ucenicii. După 40 de zile, ucenicii s-au dus să propovăduiască pe Christos, 40 de zile după drama de asasinat prin răstignire în mijlocul unei mulțimi - era cunoscut Christos în inimile și pe buzele tuturor, au știut prea bine cine e - apostolii predică.

40 de zile, în fața unei drame atât de sângeroase, a unui profet răstignit. Pentru prima dată în istorie, un profet a fost răstignit. Pare că Isus, că Dumnezeu, n-a vrut ca poporul său să poarte pete de sânge pe mâinile lui.

Dar ce se întâmplă? Petru predică și spune fățiș locuitorilor din Ierusalim: „Ați omorât pe Autorul vieții”.

Grozav paradox! Dar Dumnezeu L-a ridicat din morți. În acea zi s-au botezat 40.000 de bărbați evrei. Era greu să spună: „Ce ziceți voi? N-a murit Christos? Trupul a înviat! Mergeți și vedeți mormântul Lui!”

Acei care nu puteau să accepte spusele apostolilor, n-aveau decât să aducă trupul Mântuitorului și să spună: „Iată, ce mai spuneți că a înviat din morți?” (...)

Ep. Ioan SUCIU

Paștele, între tradiții laice și practici religioase

Pentru poporul român, sarbatorile principale și de înaltă simțire spirituală sunt Paștele și Crăciunul, care în fiecare an sunt întâmpinate cu o negrăită bucurie spirituală. Din cauza secularizării și a mișcării ateiste care urmărea înlocuirea lor cu niște obiceiuri omenesti, cum ar fi serbarea lui Moș Gerilă în loc de Moș Crăciun sau a sărbătorii de primăvară cu nelipsitul iepuraș ca simbol al poftei și fricii în loc de Sfintele Paști. Sărbătorile religioase sunt pentru credincioși momente sfinte de preamărire a lui Dumnezeu și de înnoire spirituală. Ele sunt ținute de oameni, deoarece încă de la creație, Dumnezeu le-a sădit în fire predispoziția de a fi în legătură cu El, adică de a fi o faptură religioasă care caută pe Creatorul său pentru a-l binecuvânta și a-i întări puterile sale spirituale și fizice.

Sfintele Paști este o sărbătoare religioasă întâlnită, cu semnificații diferite, în creștinism și iudaism. Unele obiceiuri de Paști se regăsesc, cu semnificație diferită, în antichitatea anterioară religiilor biblice! Paștele și-a păstrat până în prezent farmecul și semnificația, fiind un moment de liniște sufletească și de apropiere de familie. Farmecul deosebit este dat atât de semnificația religioasă – întotdeauna mai există o șansă de mântuire – cât și de tradiții: oul

pictat, iepurașul, masa cu mâncăruri tradiționale de paște – cozonac, pască, miel, slujba de sâmbătă seara cu luarea luminii.

Tradițiile Paștelui, pe cale de dispariție? Semnificația Sărbătorii Paștelui s-a demonetizat odată cu trecerea timpului? Paștele mai este ce-a fost odată? Iepurașul a intrat în viața noastră fără să ne dăm seama?

Tradițiile s-au devalorizat și abia dacă se mai ține cont de ele la sate, darămite în marile orașe, spun etnologii și e știut faptul că tinerii din ziua de astăzi preferă să se distreze în cluburi în loc să meargă la biserică. Când merg totuși la biserică o fac constrânși de părinți și se aranjează mai ceva ca pentru distracție, de parcă nu ar merge în fața lui Dumnezeu ci într-o scurtă plimbare de seară. Iepurașul are și el povestea lui “scrisă” de perioada comunistă, când el nu venea deloc pentru copiii români, ci doar pentru cei catolici, dar rolul comercial și-a intrat atât de mult în drepturi, încât astăzi, de Paște, celebrăm, de fapt, două momente: Învierea Domnului și Iepurașul. Din ce în ce mai mult, Paștele este asociat cu o mică vacanță și cu o perioadă de “respiro”. Este drept că a devenit un fel de moment mai degrabă profan decât sacru, pentru mulți dintre noi. Este un fel de plimbare la miezul nopții și un prilej

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

de a ne încărca mesele cu tot felul de ”bunătați”. Totuși, sărbătoarea Învierii lui Isus Cristos este doar o bucurie interioară, nicidecum un prilej de ghiftuială.

Care este totuși semnificația Paștelui?

Conform Noului Testament, Paștele sărbătorește Învierea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, acest eveniment aflându-se la baza întregului curent creștin religios. Prin Învierea Sa, Isus a arătat că este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu și aceasta a devenit dovada judecării lumii de către Dumnezeu în dreptate. Prin Invierea lui Isus, Dumnezeu le-a dat oamenilor puterea unei noi nașteri în speranță prin Învierea lui Cristos din morti. Prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, creștinii reînvie împreună cu Cristos pentru a putea să ducă o nouă viață mai bună. Semnificația Paștelui este legată de Paștele evreiesc și Exodul din Egipt menționate în Vechiul Testament prin Cina cea de Taină și crucificarea care au dus la înviere. Conform celor spuse în Noul Testament, Isus este cel care a dat o nouă însemnătate Paștelui evreiesc. Odată cu Cina cea de Taină și cu pregătirea apostolilor pentru moartea lui Isus s-a schimbat și semnificatia cinei pastorale efectuate în timpul Paștelui evreiesc. Prin bucata de pâine și cupa cu vin, Isus și-a dat trupul și sângele discipolilor săi.

După 40 de zile de post, rugăciune și penitență, oamenii sărbătoresc din nou, semnificația Paștelui fiind atât una de ordin moral cât și una religioasă. În ultima săptămână a postului, Săptămâna Patimilor, sunt comemorate chinurile lui Isus, crucificarea și moartea sa. Isus are, așadar, rolul său unic în semnificația Paștelor celor noi. El este văzut ca și mielul pascal, el fiind crucificat în același timp în care mieii erau sacrificați în templele evreiești. Astfel, el a devenit o binecuvântare pentru credincioșii săi, sacrificându-se pentru binele acestora și pentru iertarea păcatelor lor. Odată cu Învierea Sa, creștinii sărbătoresc începerea unui nou an liturgic și sufletesc.

Sacrificarea mielului pascal a prefigurat jertfa Mântuitorului de pe Golgota.

Atât în Vechiul, cât și Noul Testament este prezentă jertfa mielului pascal, ceea ce denotă și din acest punct de vedere o legătură firească dintre cele doua Testamente. Această sacrificare a mielului pascal a prefigurat jertfa Mântuitorului de pe Golgota, care a adus eliberarea omenirii din robia păcatului. Sacrificiul mielului pascal a trecut și la creștini care, în fiecare an de Sfintele Paști, jertfesc un miel a cărui semnificatie religioasă cei credincioși n-o mai cunosc și se mulțumesc doar să spună

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

că așa au pomenit ca de acest mare praznic să se taie un animal. Mielul este unul dintre simbolurile de Paști,

prima referință fiind, desigur, cea din Vechiul Testament. Potrivit Sfântului Ambrozie al Milanului, animalul oferit de Dumnezeu lui Avraam în locul fiului său, Isaac, a preînchipuit mielul pascal, care eliberează pe Israel dintr-o stăpânire inumană și este prefigurarea adevăratului Miel, adică Isus Cristos, care Se va jertfi pentru salvarea întregii omeniri de sub osânda păcatului, adică dintr-o stăpânire nevăzută, biblică, legată de figura lui Adam. Într-adevăr, mielul are importanța sa pentru ambele religii, atât pentru cea iudaică, cât și pentru cea creștină. Numai că semnificațiile sale sunt totuși diferite.

Mielul pentru evrei

Pentru că egiptenii au refuzat să-i

elibereze pe iudei din robie, Dumnezeu a trimis asupra lor zece plăgi, cea mai aspră fiind moartea celor întâi născuți.

Pentru a-i feri pe iudei de această pedeapsă, l-a poruncit să sacrifice un miel și să ungă cu sângele acestuia pragurile

ușilor și ferestrelor. Astfel, în ziua de 14 Nissan, fiecare familie iudaică a sacrificat un miel, pe care l-a mâncat cu azimă (pâine nedospită, deoarece nu au avut timp să lase aluatul să crească) și ierburi amare. Azima este simbolul robiei, al mizeriei îndurate ca robi, iar ierburile amare semnifică viața petrecută de israeliți ca robi în Egipt.

Mielul pentru creștini

Pentru creștini, Sfintele Paști reprezintă tot o trecere, dar nu de la sclavie la libertate, ci de la moarte spre viață. Mielul este una din reprezentările lui Isus Cristos, care se jertfește pentru mântuirea neamului omenesc. Cu sângele mielului pascal evreiesc se curățau doar păcatele

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

unui singur popor, nu însă și pe cele ale întregii lumii, care au fost purificate numai cu sângele lui Isus Cristos – Mielul lui Dumnezeu. Bucuria spirituală este exprimată prin sacrificiul mielului care, în fiecare an, este prezent la masa pascală a creștinilor. Trupul care are nevoie de jertfa Mielului lui Dumnezeu se hrănește de Sfintele Paști cu carnea animalului. Acestui sacrificiu i se imprimă astfel un caracter religios, fără a se substitui jertfei Euharistice, în care Cristos, sub forma pâinii și a sângelui, se oferă tuturor care-l primesc spre iertarea păcatelor, sănătate sufletească și trupească, spre viața de veci.

Ce importanță are învierea lui Cristos pentru noi?

Învierea lui Cristos nu se referă numai la persoana și la opera lui Isus. Ea este un fapt de însemnătate universală, care cuprinde întreaga istorie umană și destinul oricărui om, ajunge la existența umană și este în măsură s-o schimbe în mod intim.

De fapt, învierea lui Cristos este fundamentul, centrul, culmea credinței creștine: “Dacă Cristos nu a înviat - afirmă sfântul Pavel - atunci zadarnică este predica noastră și zadarnică este și credința noastră” (1Cor 15,14); de fapt nu este o noutate a crede că Isus a murit: acest lucru îl cred și păgânii, toți îl cred. Dar lucrul cu adevărat nou, original, extraordinar

este de a crede că el a înviat. Învierea este victoria asupra păcatului și asupra morții, pentru că Isus murind a distrus moartea și înviind a redat oamenilor viața. “El ne-a făcut să trecem de la sclavie la libertate, de la tristețe la bucurie, de la plâns la sărbătoare, de la întuneric la lumină, de la sclavie la răscumpărare. De aceea spunem în fața lui: Aleluia!” (Meliton din Sardi - sfânt din secolul al II-lea - *Omilie Pascală*).

Învierea “împlinește înfierea pentru că oamenii devin frați ai lui Cristos, precum îi numește Isus însuși pe ucenicii săi după Înviere: «Mergeți și vestiți fraților mei» (Mt 28,10). Frați nu prin natură, ci prin darul harului, deoarece această înfiere oferă o participare reală la viața Fiului unic, care s-a revelat plenar în învierea lui” (CBC, 654).

Învierea este adevăratul izvor al slujirii de iubire a Bisericii, care încearcă să aline suferințele celor săraci și slabi, revelându-se iubirea care este mai puternică decât moartea, mai puternică decât răul. Pentru Paște înflorește pomul credinței, izvorul baptismal devine rodnic, noaptea strălucește de lumină nouă, coboară darul cerului și sacramentul dă hrana sa cerească. Pentru Paște Biserica primește în sânul ei pe toți oamenii și face din ei un unic popor și o unică familie.

Pr. Traian DOBRATĂ

Icoana Sfintei Familii

Isuse, Maria, Iosif, vă iubesc, salvați suflete! Iată un act de iubire pe care îl putem repeta de mai multe ori pe zi, cerând ajutor Sfintei Familii din Nazaret pentru suflete cunoscute sau necunoscute, pentru suflete în viață sau trecute în veșnicie.

Isus, Maria și Iosif, formând o Familie, suntem tentați și încrezători să cerem protecție și haruri pentru familia proprie sau a altor familii.

În anul 2003, am avut bucuria de a participa împreună cu soțul la a IV- a „Întâlnire Mondială a Familiilor creștine”, la Manila, în Filipine, cu tema „Familia creștină - o veste bună pentru cel de-al treilea mileniu”. În prima zi a Congresului a avut loc ”Întronarea solemnă a Icoanei Sfintei Familii”. S-au ținut conferințe, celebrări Euharistice, au fost mărturii din viața familiilor. Am întâlnit familii din toată lumea, de toate rasele și de toate naționalitățile, cu credință și calități deosebite. Unele erau prezente cu copiii lor, chiar bebeluși fiind. Reiau un pasaj din ceea ce am scris la vremea respectivă, la întoarcerea în țară: „Poate mă va întreba cineva dacă am întâlnit la Manila o familie pe care aș lua-o drept model. I-aș răspunde cu toată sinceritatea: Da, Familia mea model a fost de față. O întâlneam în fiecare zi în holul sălii de conferințe împreună cu Copilul Ei. Îi zâmbeam de fiecare dată, iar câteodată mă opream și-i vorbeam în limba

mea românească, dar mă înțelegea perfect. Este vorba de Familia Sfântă, înfățișată aici printr-un grup statuar mai puțin obișnuit: Fecioara Maria cosea, Sfântul Iosif lucra cu rândeaua, iar Isus, adolescent fiind, mânuia cu deplină pricepere ferăstrăul”.

De la o persoană care a trăit intens în spiritul credinței și al rugăciunii, înainte de a pleca în Patria cerească, am primit o icoană deosebită a Familiei Sfinte din Nazaret: Fecioara Maria toarce, Sfântul Iosif în mâna dreaptă are unealta de lucru pentru tăiat lemnul, la mâna stângă are două degete ridicate, ca și când ar da sfaturi. Isus se află între ei, cu o mână urmărind scrisul dintr-o carte deschisă pe genunchii Mamei, iar cealaltă este pe bancul de lucru al tatălui crescător. Nu lipsește crinul alb, simbol al curăției nepătate,

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- L’evêque martyr Tit Liviu Chinezu -

Au debut de la persecution communiste, il avait ete propose pour ete consacre eveque clandestinement, mais le 28 octobre 1948, il fut arrete et conduit a monastere orthodoxe de Neamț. Quatre mois plus tard, il etait a Căldărușani pres de Bucarest avec les autres eveques. De la, ceux-ci purent entrer en contact avec la nonciature, et c’est ainsi qu’il fut consacre clandestinement le 3 decembre 1949. Il fut ensuite emmene avec les autres eveques au penitencier de Sighet.

En prison, il se comporta heroiquement. En 1950, lorsqu’un officier de la Securite vint de Bucarest pour conseiller aux eveques d’accepter la proposition du gouvernement de constituer une Eglise roumaine nationale independente, en rupture avec Rome, Mgr Tit Liviu Chineru precisa:

- Nous sommes etonnes de ce que le gouvernement de Bucarest, qui fait publiquement profession d’atheisme, se fasse maintenant le missionnaire de l’Eglise orthodoxe et nous oblige a adherer a cette union.

Sarcastique, l’officier le regarda et repondit:

- Il y a au gouvernement des hommes formes a la theologie et, dans la situation qui est a votre, vous auriez du parler autrement.

Il sortit irrite et se plaignit aupres du comandant de la prison de ce detenu sous pretexte qu’il avait ete insolent.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Să pregătim leagănul inimii”

- „Episcopul Martir Tit Liviu Chinezu” -

Începând prigoana comunistă, a fost propus să fie consacrat episcop clandestin, dar la 28 octombrie 1948 a fost arestat și dus la Mănăstirea ortodoxă Neamț. După patru luni era la Căldărușani lângă București, împreună cu ceilalți Episcopi. Aici Episcopii au putut lua contact cu Nunțiatura și astfel a fost consacrat ca Episcop clandestin, la data de 3 decembrie 1949. A fost dus apoi cu ceilalți Episcopi la penitenciarul din Sighet.

În închisoare s-a purtat eroic. În 1950, când a venit un ofițer de Securitate de la București să-i îndemne să accepte propunerea guvernului de a face o Biserică Română națională, independentă, ruptă de Roma, toți au refuzat. Episcopul Tit Liviu Chinezu a precizat:

- Ne miră faptul că guvernul de la București, care declară profesiune publică de ateism, face acum pe misionarul Bisericii Ortodoxe și ne obligă să aderăm la această unificare.

Ofițerul l-a privit sarcastic și i-a răspuns:

- În guvern sunt oameni pregătiți în materie de teologie, iar dumneata în situația în care te găsești ar trebui să vorbești altfel.

A plecat nervos și l-a pârât comandantului închisorii pretextând că deținutul a fost obraznic.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

care este într-o glastră.

A avea o icoană în casă, e ca și când am avea un model permanent în fața ochilor. Aici se prezintă icoana vie a vieții de familie, în acțiune. Văzându-i, astfel îi simțim, ”de-ai noștri”. Mi se pare că ne putem apropia mai mult de Sfânta Familie, fiind astfel prezentată.

Știm că Sfântul Iosif a fost tâmplar și din această meserie câștiga hrana pentru familia lui. Ce făcea în acest timp o soție de muncitor? Desigur, muncea și ea în treburile gospodărești pentru pregătirea hranei și confecționarea îmbrăcăminte. Fiindcă a crescut la templu de la trei ani până la momentul logodnei, a câștigat acolo deprinderi gospodărești, a învățat carte și rugăciunile specifice poporului evreu.

În aparență era o familie simplă, obișnuită și nu avea nimic ce ar atrage atenția oamenilor. În realitate, comori de haruri erau tănuite. Faptele comune, făcute cu dragoste, aveau merite înaintea lui Dumnezeu. ”Sfânta Familie din Nazaret” a fost familia perfectă, cea mai sfântă care a trăit pe pământ. În casa lor domnea pacea, armonia, respectul, delicatetea, iubirea. Iosif și Maria s-au ocupat de educația lui Isus. Ei aveau credință vie în Dumnezeu, aveau sfântul obicei al reculegerii și s-au asemănat în umilință. Erau săraci din punct de vedere material, dar aveau pe Isus, Comoara Cerului, care revărsa lumină, căldură și iubire peste sufletele lor curate. Au fost modele de acceptare

a voinței lui Dumnezeu, cu spiritul și inima absorbite în rugăciune. Cu Fiul, făceau rugăciuni în comun și astfel ele deveneau foarte puternice. Erau uniți în rugăciune și când lucrau. Învăluți în lumina dumnezeiască, au trăit în resemnare și răbdare în fața greutăților.

Biserica Catolică și toată lumea creștină acordă o atenție deosebită familiei și o susține ca fiind un dar de la Dumnezeu și un semn al speranței. E programată a X-a „Întâlnire Mondială a Familiilor”, care se va desfășura la Roma în 2022. Aceste întâlniri mondiale, le-a inițiat Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, prima începând la Roma în anul 1994 , fiind atunci „Anul Internațional al Familiei”.

Să ne unim în rugăciune, cu credință, încredere și statornicie față de ”Sfânta Familie”, Icoana Paradisului, fiind exemplul de urmat pentru toate familiile.

Isuse, Fiul Lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru, Maria, Mama lui Dumnezeu și Regina familiilor și Iosif, Patronul familiei și Patronul Bisericii, voi ați trăit pe pământ și știți toate necazurile, ispitele și luptele cu care ne confruntăm. Vă rugăm să protejați familiile, ca să aibă credință, să trăiască în armonie, în iubire, să rămână unite, să știe să asculte și să poarte dialog, să știe să ierte și cu răbdare să depășească greutățile ivite.

Ajutați-ne să îndeplinim cu sfințenie misiunea noastră pe pământ.

Silvia PANTIȘ

Îndurarea Divină

„*Isuse , mă încred în Tine, în sângele și apa ce au curs din rana inimii Tale divine!*” este rugăciunea pe care Isus i-a dictat-o Sfintei Faustina Kowalska atunci când i-a încredințat misiunea de a face cunoscută lumii Îndurarea Divină, Iubirea nemărginită Dumnezeului nostru pentru noi, copiii Săi.

„*Omenirea nu v-a afla pace, până nu se va îndrepta cu încredere spre Milostivirea Divină*”
(Mic Jurnal)

* „*Lumina Milostivirii Divine pe care Domnul a voit să o redea lumii prin carisma sorei Faustina*

Kowalska va lumina drumul oamenilor din al treilea mileniu.”
(Ioan Paul al II-lea , aprilie, 2001)

Aflăm din cartea „Sfânta Faustina Kowalska” *, o minunată sinteză a vieții și carismei acestei sfinte poloneze, aproape contemporană nouă:

„**Obiectul**” acestei devoțiuni este Îndurarea lui Dumnezeu, unul și întreit. Această milostivire care înseamnă dragoste, bunătate și milă

are attribute specifice lui Dumnezeu Însuși. Din cele trei persoane care formează Sfânta Treime, cea privilegiată în această devoțiune este Isus Cristos, deoarece El este Mântuitorul omenirii: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin mine*”. (Ioan 14,6)

” **E s e n ț a** ” acestei devoțiuni este o încredere profundă și totală în Dumnezeu bazată pe credință, smerenie, ascultarea Voinței lui Dumnezeu, apoi compasiunea activă față de aproapele, adică operele de caritate: „*Fericiți cei milostivi, căci aceia milă vor afla*” (Mt. 5,7).

„**Formele de devoțiune**” către Milostivirea Divină sunt: **icoana** Lui Isus cel Milostiv, **sărbătoarea** Milostivirii Divine, **rugăciunea** către Milostivirea Divină, **ora** Milostivirii și **răspândirea cultului** Milostivirii Divine.

Icoana, este cea cerută de Isus sorei Faustina, cum i se arătase în chilia de la Plock, la 22 febr. 1931. Isus era îmbrăcat cu într-un

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

veșmânt alb, cu mâna dreaptă la nivelul umărului, binecuvântând, iar cu stânga, depărtând ușor deschizătura hainei pe piept, lasă să iasă două raze: una roșie și una albă, simbolizând sângele și apa, precum i-a mărturisit Sfintei Faustina: **„Ambele raze au ieșit din străfundul milostivirii mele, când pe cruce fiind, inima mea a fost sfâșiată de suliță. Raza albă reprezintă apa care purifică sufletele; raza roșie reprezintă sângele care este viața sufletelor prin icoană,, le ofer oamenilor vasul în care trebuie să vină să ia harurile de la izvorul milostivirii”.**

Sărbătoarea Milostivirii Divine este cea mai importantă dintre toate, precum Isus însuși spune: **„Doresc să fie o sărbătoare a milostivirii. Vreau ca icoana pe care o vei picta cu penelul să fie sfințită cu solemnitate în prima duminică după Paști; în această duminică trebuie să fie sărbătoarea milostivirii (...) În ziua aceea cine se va apropia de izvorul vieții, acela va obține iertarea totală a greșelilor și pedepselor.”**

Pregătirea pentru această sărbătoare se face printr-o *novenă* care începe în Vinerea Sfântă.

Timp de 9 zile se va recita la ora 15.00 Rugăciunea (Rozarul) Îndurării Divine și se va prezenta lui Isus un grup specific de penitenții (în prima zi, întreaga

omenire și pe toți păcătoșii, a doua zi, sufletele preoților și călugărilor; în ziua a treia sufletele evlavioase și credincioase; în a patra, păgânii și pe cei ce nu cunosc încă iubirea lui Isus; în ziua a cincea, sufletele ereticilor și schismaticilor; în a șasea zi vor fi călăuzite la Isus sufletele blânde și ale copiilor; în a șaptea zi sufletele care în mod deosebit venerează și slăvesc îndurarea Sa; în ziua a opta, sufletele din temnița Purgatoriului iar în ziua a noua, sufletele nepăsătoare.)

Mărturisește Isus serei Faustina: **„În timpul acestei novene voi dărui sufletelor haruri de toate felurile.”** Un har deosebit este legat de ÎMPĂRTĂȘANIA primită cu vrednicie în această zi, iertarea totală a greșelilor și pedepselor.

Rugăciunea către Milostivirea divină **„ISUSE, EU CRED ÎN TINE!”** a fost dictată de Isus serei Faustina în 13 și 14 septembrie 1935, la Wilno: **„Recitând rugăciunea ne unim cu darul făcut de Dumnezeu pe cruce pentru ispășirea păcatelor noastre și ale întregii lumi”. Prin aceasta Il oferim Tatălui pe Fiul Său Preaiubit, deci facem apel la „motivul cel mai puternic de a fi ascultați de Dumnezeu.”**

Rugăciunea trebuie recitată având starea sufletească cerută de Isus, cu credință, cu smerenie, durere pentru păcatele săvârșite și acceptare supusă a Voinței Lui Dumnezeu.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

Făgăduințele lui Isus privitor la rostirea rugăciunii sunt multe și încurajatoare: *„Fiica mea, îndeamnă sufletele să recite rugăciunea pe care ți-am dat-o. Pentru rostirea acestei rugăciuni binevoiesc să le dau tot ce îmi vor cere. Dacă o vor recita cei ce au păcate grele, le voi umple sufletele de pace și ceasul morții le va fi liniștit. (...) Chiar dacă este vorba de păcătosul cel mai mare, dacă recită această rugăciune o singură dată, va obține harul milostivirii mele infinite (...) Când este recitată această rugăciune la căpătâiul unuia aflat în agonie, mânia lui Dumnezeu este domolită și îndurarea de nepătruns cuprinde sufletul.”*

Ora **”Îndurării Divine”** este la 3.00 după-amiaza, ora la care Isus a murit pe cruce, oră pe care El o numește: *„de mare îndurare pentru întreaga lume. În acea oră harul a fost dăruit întregii lumi, milostivirea a învins dreptatea. (...) În timpul acelei ore nu voi refuza nimic sufletului care mă roagă în numele Patimilor mele.”*

Răspândirea cultului ”Milostivirii Divine” se referă la formele de devoțiune indicate de Isus. La 28 ianuarie 1938, Isus cere Sfintei Faustina: *„Toate sufletele care vor adora Îndurarea mea și îi vor răspândi cultul, îndemnând și alte suflete la credința în îndurarea mea, nu vor avea teamă în ceasul morții. Milostivirea mea le va*

apăra în această ultimă luptă.” **Colaborare preoților este foarte importantă:** *„Spune preoților mei că marii păcătoși vor fi înduioșați de cuvintele lor atunci când le vor vorbi de nemărginita-mi îndurare și de mila pe care o am pentru ei în inima mea.”*

Suntem cu toții privilegiați de a putea primi sfatul pe care Dumnezeu ni-l dă prin dialogul consemnat, la îndrumarea Sa, cu sora Faustina. Avem șansa să fim, individual și colectiv, atunci când Biserica respectă cererea Lui Isus, și în foarte mare măsură o face, prin preoții săi dedicați, șansa să ne mântuim, să înțelegem profund menirea noastră pe pământ și IUBIREA MILOSTIVĂ care ne este mereu oferită. Ne bucurăm că această devoțiune este în atenția multor preoți și o putem practica și alături de cei de la Radio Maria, care împreună cu miile de ascultători se roagă Rozariul și novena ”Milostivirii Divine” și tot aici se prezintă, în fiecare an, în apropierea Sfintelor Paști, carisma Sfintei Faustina Kowalska.

Florin FILIMON

* Elena Bergamo, Sfânta Faustina Kowalska, Mesagera Îndurării Divine, ed. Pauline, București, 2003.

** Sfânta Faustina Kowalska, Mic Jurnal, Milostivirea Lui Dumnezeu în sufletul meu, Ed.ARCB, 2008

Rozarul Îndurării Divine

1. Se face Semnul Sfintei Cruci

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit. Amin.

2. Pe crucea rozariului se spune *Crezul*

Cred într-unul Dumnezeu,...

3. Pe următoarea boabă mare se spune *Tatăl nostru*

Tatăl nostru, care ești în ceruri, ...

4. Pe fiecare din următoarele trei boabe mici se spune *Bucură-te, Marie*

Bucură-te, Marie, cea plină de har, ...

5. Se spune *Mărire Tatălui*

Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Spirit, precum era la început și acum și pururea și în vecii veciilor. Amin.

6. Urmează cele cinci decade. Pentru fiecare decadă se urmează pașii:

6.1. Pe boaba mare se spune *Părinte Veșnic*

Părinte Veșnic, Îți ofer Trupul și Sângele, Sufletul și Dumnezeirea Fiului Tău Preaiubit, Domnul nostru Isus Cristos, pentru ispășirea păcatelor noastre și ale întregii lumi.

6.2. Pe fiecare din următoarele zece boabe mici se spune *Prin Patima Sa dureroasă*

Prin Patima Sa dureroasă, ai milă de noi și de întreaga lume.

7. În acest moment s-a terminat cea de-a cincea decadă. Se spune *Sfinte Dumnezeule*

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!

8. Se face Semnul Sfintei Cruci

Cu pioasă rugăciune spre Lumina Învierii

Învierea Domnului este cea mai mare sărbătoare a creștinătății. Faptul că anul trecut a fost celebrată cu bisericile închise, îi determină pe majoritatea credincioșilor să se gândească cu teamă, tristețe și melancolie, că pandemia ar putea limita prezența lor și anul acesta în lăcașurile de cult.

Însă nu trebuie să cădem în disperare. Pandemia nu înseamnă că ne lipsește pe noi, creștinii, de esența celebrării, ci ne limitează manifestările exterioare. Poate că această situație va reuși să determine o trezire spirituală mai adâncă, de a ne întoarce la esență, la rădăcină.

Bucuria Învierii Domnului, care este garanția învierii noastre, trebuie să ne însoțească permanent și să ne motiveze la trăirea unei vieți curate. Limitarea accesului în sfintele biserici nu va putea opri adevărata bucurie a acestei Minuni. Trebuie să vedem bunătatea lui Dumnezeu în tot ce se petrece și acum. Sfinții Părinți ai bisericii au văzut, în orice situație, iubirea Sa nemărginită față de oameni. În timpuri de boli, cataclisme și încercări de tot felul, Părinții spuneau că „Dumnezeu seceră sufletele sfinților pentru Împărăția Sa” și așa își

întăreau credința.

Dumnezeul creștinilor este un Dumnezeu al milei și al dragostei, care ne-a creat din bunătate. Când omul a căzut în păcat, tot din bunătate a permis morții să pătrundă în câmpul vieții, ca să nu ajungem nemuritori în păcate, ci să găsim o cale de mântuire. Chiar și căzuți fiind, El nu încetează să vegheze asupra noastră și ne-a adus mântuirea prin Crucea și Învierea Sa.

A pironit pe Cruce păcatele lumii și ne-a arătat până la sfârșit dragostea Sa. Așadar, să nu ne clătinăm în credință, sau să ne cuprindă panica, pentru că același Dumnezeu ne va întâmpina și în viața

cealaltă, judecându-ne cu bunătate și îndurare.

Timpul pe care-l trăim acum îl putem închina pregătirii pentru marea întâlnire, astfel ca mutarea noastră să nu fie pe nepregătite. Să ne gândim cât timp I-am acordat în rugăciune, uneori mulțumind pentru tot ce a făcut și face în viața noastră, alteori mărturisindu-I păcatele și cerându-I iertare. Nimic nu ne poate răni când avem un astfel de Dumnezeu, care permite toate din bunătate. Trebuie doar să fim recunoscători și să-I închinăm cele mai pioase rugăciuni pentru iertarea

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

păcatelor.

Cât de minunat este să-ți cercetezi viața în rugăciune și să le pui pe toate înaintea lui Dumnezeu și să te lași în voia Lui. Parcă simți o răscumpărare a vieții și o mare liniște te cuprinde. Iată cum ne ajută situația de acum. Acest virus poate fi un mijloc pe care Dumnezeu îl folosește pentru întoarcerea la credință. Deci nu este loc de teamă. Fiecare întâlnire și contact cu Cristos este un Paște. Harul se revarsă la fiecare Dumnezeiască Liturghie, pentru că Domnul nostru este acolo, El înfăptuiește misterul și se împarte credincioșilor. În acest fel nu suntem lipsiți niciodată de El.

Pe de altă parte, cu fiecare ocazie în care arătăm bunătate, Domnul se bucură pentru că în numele Lui am făcut-o. Acesta este încă un mod în care putem trăi prezența lui Dumnezeu. Orice faptă lucrată pentru Domnul este o Liturghie. Cel mai mare eveniment din viața bisericii este Sfânta Liturghie, unde rostim și îndemnul „Pe noi înșine și unul pe altul și toată viața noastră lui Cristos Dumnezeu să o dăm”.

Deci, trebuie doar să avem răbdare un timp anume și Dumnezeu va vedea răbdarea noastră, înlăturând orice piedică și încercare și vom vedea iarăși zorii zilelor de bucurie, celebrând împreună speranța și dragostea noastră în Isus Cristos.

Pr. Mircea OPRIȘ

Cer senin în Martie

*Albastru adânc, albastru de cer
pânguind culori calde, soare cu rod...
Cuconii copacilor atinși de aripi
de Îngeri pocnesc în muguri, ca în nor,
picăturile de ploaie...
murmur de veșnică adorare
dintru flori și frunze noi,
amintiri din Înalt,
spre bucuria de acum, din amiezi,
ne vorbesc.
Toate ne vorbesc despre noi,
despre acele raze și ploi
ce trezesc în oameni, precum în pomi,
cuconul de Cer adormit
sub zăpezi de uitare...
Albastru adânc, albastru și verde
și alb... pânguind în Martie
seninul din noi,
evadare.*

Maria-Mirela FILIMON

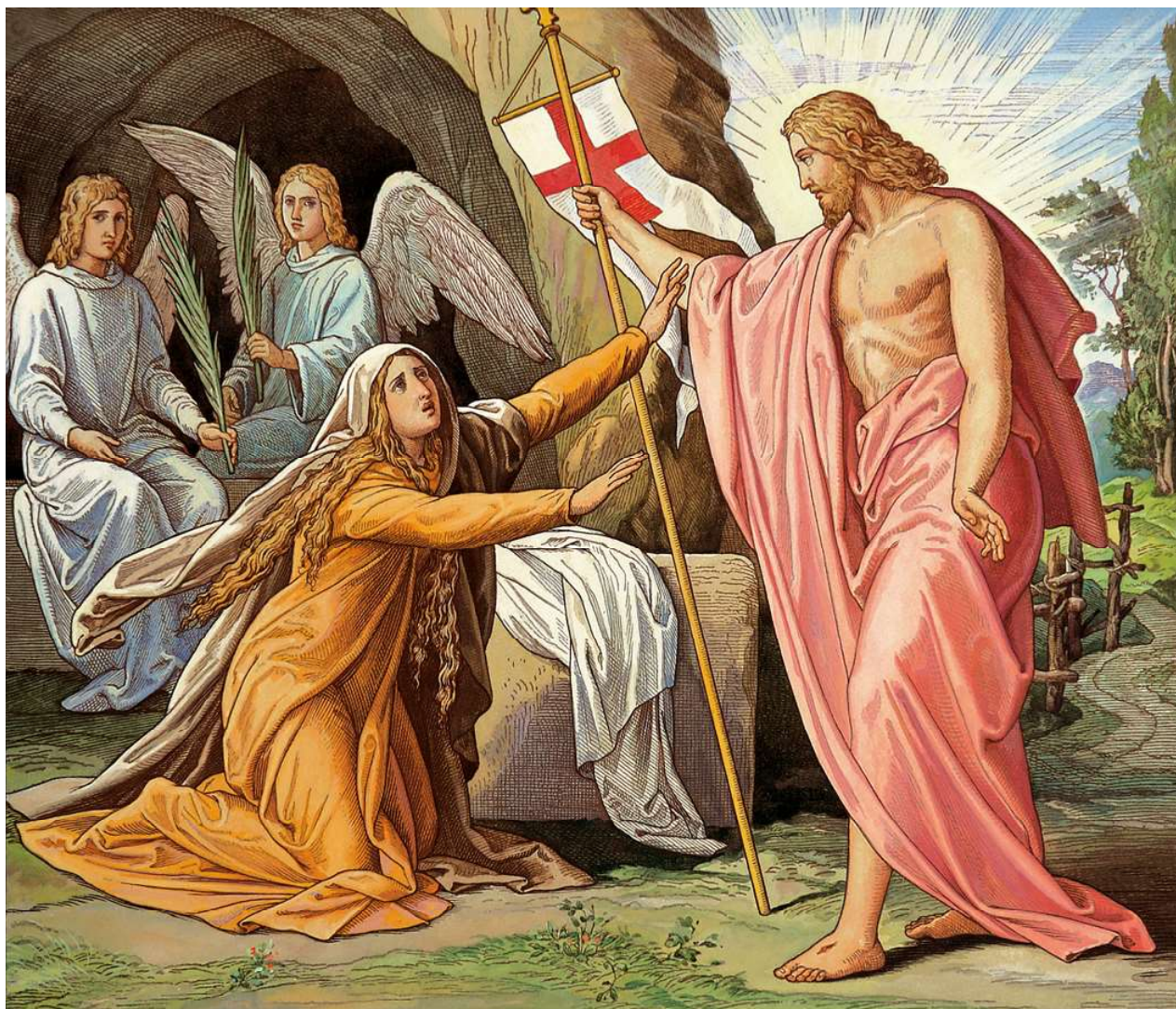
LUMINA ÎNVIERII de fiecare zi

„Nu-ți fie teamă de greutate, fiindcă ele așează sufletul la picioarele Crucii și Crucea îl duce la porțile Raiului unde-L va întâlni pe EL, Cel care a triumfat asupra morții și-l va introduce în viața veșnică.” (Sf. Padre Pio)

Doamne, în Tine să-mi fie
ziua întreagă cu Cerul veșmânt,
când bucuria luminii din zori mă-npresoară
să știu s-o primesc ca pe un alint!
E gestul Tău tandru de mângâiere
dăruindu-mi respirul și tainicul gând
ce coboară în inimă, adânc, amintindu-mi
de jertfa Ta, Doamne, de darul Tău sfânt,
ce iar se-mplinește pe crucile noastre...!
Le porți TU, frățește, cu noi suspinând,
și ziua acesta, îmi spui cu iubire, VA FI!
Va fi împlinire, va fi bucurie, crede !
Crede că nu ești suferinței jertfă în van,
LUMINA din ochii și inima ta, este vie
Nimic să nu-ți tulbure încrederea-n ea!
Este EA, ÎNVIEREA ce-am adus-o în lume
Pentru ca tu de VIAȚĂ să te poți bucura!

Maria-Mirela Filimon

**Redacția revistei urează Preasfințitului VIRGIL,
preoților, profesorilor, studenților, elevilor,
cititorilor și nu în ultimul rând, colaboratorilor:
“Sărbători Fericite!” și le spune:**

“Cristos a Înviat”

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)